

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **APB-PLZEŇ a. s.**, se sídlem Losiná 303, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č. j. 022403/2019/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2021, č. j. 54 A 50/2019 - 35,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2021, č. j. 54 A 50/2019 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad v Kolíně (dále jen „správní orgán I. stupně“) uznal rozhodnutím ze dne 23. 1. 2019, č. j. MUKOLIN/OD 8346/19-kuti (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) žalobkyni vinnou ze spáchání dvou přestupků podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 28. 7. 2016 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Přestupků se měla žalobkyně dopustit tím, že ve dvou případech provozovala na pozemní komunikaci č. II/125 v obci Kolín-Sendražice v ulici Ovčárecká ve směru jízdy na obec Ovčáry motorové vozidlo tovární značky Mercedes-actros, registrační značky X, spolu s přívěsem reg. zn. X, které při vysokorychlostním kontrolním vážení překročilo hodnoty stanovené v § 37 odst. 1 písm. a) a c) a § 37 odst. 2 písm. c), d) a i) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „vyhláška o schvalování technické způsobilosti“). Poprvé se tak stalo dne 28. 4. 2016 v 7:23 hod., kdy uvedená jízdní souprava překročila největší povolenou hmotnost o 9 736 kg, a podruhé dne 5. 5. 2016 v 9:13 hod., kdy jízdní souprava překročila největší povolenou hmotnost o 10 240 kg. S ohledem na to, že správní orgán I. stupně vedl ohledně přestupků společné řízení, vyhodnotil největší přetížení, k němuž u obou posuzovaných přestupků došlo, a za překročení hmotnosti jízdní soupravy o 10 240 kg žalobkyni uložil pokutu ve výši 99.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Rozsudek krajského soudu

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), v níž namítla, že uvedené protiprávní jednání nelze posuzovat podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť v době spáchání správních deliktů (přestupků) nebyl účinný, a zpochybnila správnost a přesnost měření hmotnosti.

[4] Krajský soud se v napadeném rozsudku nejdříve zaměřil na posouzení toho, zda nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek, k čemuž musí přihlížet z úřední povinnosti. Konkrétně posuzoval, zda je na promlčení odpovědnosti za přestupky, jichž se měla žalobkyně dopustit, třeba užít pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nebo § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2017. Podle zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba 1 rok, respektive 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100.000 Kč, zatímco dle zákona o pozemních komunikacích platilo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezažádal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

[5] Krajský soud proto zkoumal, zda není pozdější úprava v zákoně o odpovědnosti za přestupky příznivější. Pokud by za přestupek žalobkyně nebylo možné podle zákona o pozemních komunikacích uložit pokutu ve výši alespoň 100.000 Kč, znamenalo by to, že pro účely posouzení zániku odpovědnosti za přestupky měla být ve věci aplikována nová, a tedy pro žalobkyni příznivější právní úprava zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy i jednorozhodná promlčecí doba.

[6] Podle krajského soudu je rozhodujícím faktorem to, jaká částka představuje horní hranici sazby pokuty ukládané za přestupek. Ustanovení § 42b odst. 6 zákona o pozemních komunikacích stanovuje horní hranici za daný přestupek ve výši 500.000 Kč. V § 43 téhož zákona je stanoven způsob výpočtu sankce, a to 9.000 Kč za každou započatou tunu, která překračuje největší povolenou hmotnost vozidla dle zvláštních právních předpisů. Není-li nejvyšší povolená hmotnost vozidla překročena o více než 500 kg, činí výměra pokuty 5.000 Kč. Krajský soud si kladl otázku, zda se mělo na protiprávní jednání žalobkyně pohlížet – a to bez dalšího – jako na přestupek dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, za který zákon umožňuje uložit pokutu až do výše 500.000 Kč, anebo naopak jako na přestupek spočívající v překročení největší povolené hmotnosti o hodnotu nacházející se v rozmezí deseti až jedenácti tun, tj. přestupek, s kterým zákon spojuje pevně stanovenou sankci ve výši 99.000 Kč, která představuje současně horní hranici sazby pokuty, jíž je možné za takto pojímaný přestupek uložit. První přístup by znamenal to, že § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích vymezuje jedinou skutkovou podstatu přestupku spočívajícího v provozování vozidla převyšujícího maximální povolenou hodnotu, druhý přístup pak to, že zákon o pozemních komunikacích prostřednictvím předmětného ustanovení zavádí *de facto* několik dílčích skutkových podstat odvíjejících se od konkrétní překročené hodnoty.

[7] Krajský soud rozhodl, že je namístě uplatnit druhý přístup. Oporu našel v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 6 As 221/2019 – 31, č. 4047/2020 Sb. NSS, věc *MPM-QUALITY*, v němž se kasační soud zabýval horní hranicí sazby pokuty ukládané za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (vodní zákon). Krajský

soud si byl přitom vědom i závěrů pozdějšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 10 Afs 72/2020 – 76, č. 4091/2020 Sb. NSS, avšak zmíněný rozsudek se dle krajského soudu zabýval otázkou zcela odlišnou od nyní posuzované věci. Navzdory tomu, že kasační soud v rozsudku desátého senátu (byť ve formě *obiter dicti*) uvedl, že v případě přestupku dle § 125a odst. 4 vodního zákona, „*kde zákon horní hranici sazby pokuty stanoví (ve výši 10.000.000 Kč), [...] není ani sporu, že v tomto případě by byla promlčecí doba tříletá*“, krajský soud dospěl k závěru, že tento názor koliduje právě se závěry přijatými v rozsudku ve věci *MPM-QUALITY*. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku přijal závěr, že za horní hranici sazby pokuty je třeba považovat výpočtem zjištěnou částku, nikoliv obecný limit 10.000.000 Kč. Krajský soud byl názoru, že je zapotřebí odlišovat přestupky, v jejichž případě je výměra trestu určena něčím jiným než skutkově definujícím znakem přestupku, tedy např. procentem z obratu, procentuálním podílem aktiv, násobkem daně apod. (zde je rozlišování pojmů „horní hranice sazby pokuty“ a „určení výměry pokuty“ namístě, neboť konkrétní výše pokuty je správnímu orgánu známa až v průběhu řízení, respektive na jeho konci), od přestupků, u nichž správní orgány od zahájení řízení zpravidla vědí, jaká sankce pachatelů za jejich spáchání hrozí, neboť je odvislá právě od veličiny, která je sama o sobě znakem skutkové podstaty daného přestupku. Takovýto postup dle krajského soudu sleduje také důvod, proč existují dvě rozdílné promlčecí doby, a to pro rozdílnou společenskou škodlivost.

[8] Krajský soud proto dospěl k závěru, že v daném případě byla hranicí rozhodující pro stanovení délky promlčecí doby částka 99.000 Kč, a na dané jednání se proto vztahuje promlčecí doba 1 roku. S ohledem na to je žaloba důvodná, neboť ještě před zahájením řízení o přestupku došlo k zániku odpovědnosti za spáchané skutky.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti, zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v tom, že se soud neřídil zákonným ustanovením § 71 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), který upravuje postup v případě zrušení části předpisu, a nerespektoval tak povinnost pouze konstatovat nevykonatelnost rozhodnutí. S tímto postupem se nijak v odůvodnění rozsudku nevyřadil.

[11] Zmatečnost shledává stěžovatel v tom, že krajský soud byl nesprávně obsazen. Pokud totiž dospěl k závěru, že v projednávané věci je horní sazba přestupku pouze 99.000 Kč, pak podle § 31 odst. 2 s. ř. s. měl ve věci rozhodovat specializovaný samosoudce.

[12] Nezákonnost rozsudku krajského soudu spočívá podle stěžovatele v nesprávném posouzení horní hranice sazby za spáchaný přestupek. Podle jeho názoru soud nastavuje absolutní právní nejistotu ohledně toho, jaká promlčecí doba vlastně plyne. Upozorňuje, že při projednávání dvou a více přestupků podle § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky může správní orgán uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky. Nezohledněním možnosti navýšení horní hranice pokuty až o polovinu se soud dopustil nesprávného posouzení právní otázky.

[13] Stěžovatel je přesvědčen, že § 42b odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích jasně stanovuje horní hranici sazby. Dále namítl, že tento zákon zná pouze skutkovou podstatu přestupku stanovující překročení celkové hmotnosti vozidla, a nikoliv skutkovou podstatu

„překročení největší povolené hmotnosti o hodnotu nacházející se v rozmezí deseti až jedenácti tun“.

[14] V závěru kasační stížnosti požaduje stěžovatel náhradu nákladů řízení před krajským soudem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil krajskému soudu věc k dalšímu řízení.

[15] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel odkázal na vyjádření Ministerstva dopravy k horní hranici sazby pokuty. Namítl, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s tím, proč se odchytil od textu a smyslu zákona při výkladu skutkové podstaty obsažené v § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích. V tom spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Dále zopakoval, že řízení před krajským soudem bylo zmatečné, neboť soud rozhodoval v senátu, a nikoliv samosoudcem.

[16] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že má napadený rozsudek za přezkoumatelný. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, je krajský soud naopak povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a aplikovat právní úpravu, která je pro pachatele přestupku příznivější. Pokud Ústavní soud dovodil v nálezech sp. zn. Pl. ÚS 15/19 a Pl. ÚS 4/20, že součástí pojmu „trestnost“ použitého v čl. 40 odst. 6 Listiny jsou i podmínky zániku trestnosti, mezi něž se řadí i otázka promlčení odpovědnosti za přestupek, pak krajský soud postupoval zcela v intencích požadavků této judikatury.

[17] Rovněž samotné závěry krajského soudu jsou podle žalobkyně v souladu se zákonem. Dojde-li ke spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, je výše pokuty za tento přestupek stanovena kogentně a zákon správnímu orgánu nedává možnost, aby při určení výše pokuty využil diskreční pravomoci, tj. aby pachatelé uložil pokutu v rozmezí 0 až 500.000 Kč. Stěžovatel se měl dopustit dvou přestupků, za něž mu mohla být uložena pokuta ve výši 90.000 Kč a 99.000 Kč, a správní orgán mu uložil pokutu za jednání, jímž byla jízdní souprava přetížena nejvíce. To byla současně v daném případě horní hranice pokuty, kterou mu bylo možné uložit. Stěžovatel proto považuje za správný závěr krajského soudu, že tato hranice nedosahovala 100.000 Kč, a tudíž se odpovědnost za přestupek promlčela v době 1 roku od jeho spáchání.

[18] Žalobkyně pak nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že tento způsob stanovení promlčecí doby je v rozporu s právní jistotou. Jestliže má správní orgán před zahájením přestupkového řízení údaj o tom, že byla překročena nejvyšší povolená hmotnost vozidla, a o kolik, pak je najisto postaveno, zda pokuta, která může být uložena, dosahuje částky 100.000 Kč, či nikoliv. Rovněž délka promlčecí doby je tak od počátku řízení postavena najisto. Za každý z přestupků se přitom počítá promlčecí doba samostatně, takže žalobkyně nesouhlasí ani s námitkou stěžovatele, že projednání dvou a více přestupků ve společném řízení by dle závěrů krajského soudu muselo mít vliv i na délku promlčecí doby. Využití dispozitivního ustanovení § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nemá za následek automatické zvýšení horní hranice sazby pokuty u všech přestupků, které jsou ve společném řízení projednávány. Zvýšení horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se uplatní toliko při ukládání sankce a nemá vliv na posouzení délky promlčecí doby.

[19] Žalobkyně proto souhlasí s krajským soudem v tom, že zákon o pozemních komunikacích zná skutkové podstaty přestupků, se kterými zákon spojuje pevně stanovenou sankci ve výši násobku počtu započatých tun přetížení vozidla a částky 9.000 Kč, a v takovém případě je třeba pro každou takovou skutkovou podstatu samostatně vymezit délku promlčecí doby.

[20] Pokud jde o námitku zmatečnosti z důvodu nesprávného obsazení rozhodovacího tělesa krajského soudu, odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 As 5/2003 - 32, podle něhož je sice vadou řízení, pokud namísto samosoudce rozhoduje senát, avšak nejedná se o vadu takové intenzity, která by sama o sobě byla důvodem pro zrušení soudního rozhodnutí.

[21] S ohledem na vše uvedené žalobkyně navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení v podobě paušální náhrady nákladů ve výši 300 Kč.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že je **důvodná**.

[23] Kasační soud předesílá, že obdobnou kasační stížností stejného stěžovatele se již zabýval v rozsudku ze dne 22. 6. 2021, č. j. 1 As 100/2021 - 29, v němž dospěl k závěru, že výklad krajského soudu týkající se určení délky promlčecí doby v případě přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 28. 7. 2016, je nesprávný a rozsudek na něm založený je nezákonný. Nejvyšší správní soud nemá důvodu se od svého předchozího rozsudku v této věci odchýlit.

[24] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, k níž je případně povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 – 51).

[25] Stěžovatel namítal, že krajský soud nepostupoval dle § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, jelikož rozhodnutí zrušil a nevyslovil pouze nevykonatelnost. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že nálezy Ústavního soudu nedošlo ke zrušení ustanovení zákona, na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí o přestupku v nyní souzené věci, proto § 72 odst. 2 zákona o Ústavním soudu na danou věc nedopadá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 277/2020 – 30).

[26] K druhé námitce nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud jasně vysvětlil a odůvodnil své úvahy při výkladu dotčených předpisů i ve vztahu ke smyslu právní úpravy. Napadený rozsudek tedy splňuje kritéria přezkoumatelnosti.

[27] K námitce zmatečnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě, kdy rozhodoval krajský soud v senátu namísto samosoudcem, nejde o nesprávné obsazení soudu zakládající porušení práva na zákonného soudce (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 6 As 165/2015 – 38, č. 3450/2016 Sb. NSS). Nejedná se proto o vadu, která by zakládala důvod pro zrušení napadeného rozsudku. Jak bude uvedeno dále, kasační soud dospěl k závěru, že § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 28. 7. 2016,

nelze vykládat tak, že v sobě zahrnuje tolik skutkových podstat přestupku, kolik je násobků započatých tun přetížení vozidla a částky 9.000 Kč, nýbrž že se jedná o skutkovou podstatu s horní hranicí pokuty 500.000 Kč, jak je stanovena v § 42b odst. 6 písm. a) téhož zákona. S ohledem na to byl krajský soud i správně obsazen. Kasační soud tuto skutečnost zdůrazňuje s ohledem na to, že podle § 104a s. ř. s. ve znění zákona č. 77/2021 Sb., účinném od 1. 4. 2021 je ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, kasační stížnost nepřijatelná, pokud svým významem podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatele. Pokud kasační soud dospěl k závěru, že v dané věci měl o žalobě rozhodovat senát a senát také skutečně rozhodoval, nebylo důvodu se otázkou nepřijatelnosti kasační stížnosti zabývat.

[28] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením, zda je horní hranice sazby za přestupek dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 28. 7. 2016 [dle současného znění písm. u)], stanovena v § 42b odst. 6 písm. a) téhož zákona nebo výpočtem konkrétní horní hranice sazby dle § 43 téhož zákona.

[29] Dle názoru krajského soudu bylo na místě užít přístup, který zvolil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 6 As 221/2019 - 31, č. 4047/2020 Sb. NSS, věc *MPM-QUALITY*. Zároveň se rozhodl odchýlit od závěrů novějšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 10 Afs 72/2020 – 76, č. 4091/2020 NSS, dle kterého nelze postup ve věci *MPM-QUALITY* použít na určení doby pro zánik odpovědnosti za přestupek. Tento závěr krajského soudu však Nejvyšší správní soud nesdílí.

[30] Shodnou otázkou, jakou je i nyní řešená, zodpověděl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Afs 72/2020 – 76, od jehož závěru se Nejvyšší správní soud nevidí důvod odchýlit. Smyslem úpravy doby pro zánik odpovědnosti za přestupek je vymezení jisté doby, v níž může být přestupek projednán, respektive o něm může být rozhodnuto. Musí být chráněna právní jistota. Určení okamžiku, kdy dojde k zániku odpovědnosti za přestupek, není důležité pouze pro pachatele, ale také pro další účastníky řízení a i pro samotné správní orgány, aby věděly, kolik času na projednání přestupku mají. Promlčecí doba proto musí být určena jasným způsobem k okamžiku zahájení řízení tak, aby účastníci řízení mohli rozumně předvídat, kdy tato odpovědnost zanikne (viz bod [26] rozsudku č. j. 10 Afs 72/2020 - 76). Zákon sice hovoří o promlčecí době, která má však charakter prekluzivní (viz Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář*. 2. vydání. C. H. Beck: Praha 2020).

[31] Nelze ani argumentovat, že je možno určit horní sazbu pokuty za nyní projednávaný přestupek již předem výše uvedeným postupem. Zákon o odpovědnosti za přestupky v § 30 a násl. jasně stanoví, že se jedná o přestupky, za které lze uložit pokutu s **horní hranicí sazby alespoň 100.000 Kč**. Text zákona znemožňuje výklad, podle kterého by se doba pro zánik odpovědnosti za přestupek stanovila *ad hoc* v závislosti na tom, zda v konkrétním případě hrozí přestupci pokuta alespoň 100.000 Kč.

[32] Z principu předvídatelnosti práva plyne, že není možné, aby se prekluzivní lhůta u stejného typu přestupku lišila v závislosti na aktuálních okolnostech přestupku (*ad absurdum* v případě, kdy by přestupce překročil maximální provozní hmotnost vozidla o 10 999 kg, uplatnila by se kratší doba, zatímco v případě překročení o 11 001 kg již delší). Přesně k této absurdní situaci došlo v nynějším případě, kdy bylo žalobkyni změřeno přetížení 10 240 kg, což dle krajského soudu vedlo k promlčení v době 1 roku, zatímco pokud by zjištěné přetížení bylo o necelých 800 kg vyšší, činila by promlčecí doba již 3 roky. Takový výklad považuje kasační soud za absurdní a nepřijatelný.

[33] Ostatně Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 10 Afs 72/2020 – 76 vypořádal v bodě [35] s výkladem pojmu „horní hranice sankce“ popsáním v rozsudku *MPM-QUALITY*. „*Nadto, jak již NSS uvedl výše (bod [24]), ustanovení § 125a odst. 4 vodního zákona je přesně tím příkladem, kde zákon horní hranici sazby pokuty stanoví (ve výši 10.000.000 Kč), proto není ani sporu, že v tomto případě by byla promlčecí doba tříletá [§30písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky]*“

[34] Ve zmíněném rozsudku *MPM-QUALITY* se Nejvyšší správní soud zabýval horní hranicí sazby, kterou je možné za daný přestupek v konkrétním případě uložit, pro účely uplatnění absorpční zásady. V daném případě se tedy jednalo o určení horní hranice sazby pro účely ukládání trestu. Naopak v nyní souzeném případě se jedná o otázku promlčení. Předmětem je tedy otázka zániku trestnosti, kterou je potřeba mít vyřešenou již od samého počátku řízení. Otázka promlčení se nijak netýká výměry trestu, a nelze proto tedy závěry rozsudku ve věci *MPM-QUALITY* vztáhnout na nynější věc.

[35] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nyní řešená věc má shodný základ jako otázka řešená v rozsudku č. j. 10 Afs 72/2020 – 76, a za horní hranici sazby je tedy třeba považovat částku stanovenou v § 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud nesprávně posoudil způsob určení horní hranice sazby za spáchané přestupky, a tedy i promlčecí dobu přestupků.

[36] K poslednímu bodu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že dojde-li ke zrušení rozsudku krajského soudu, v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne v dalším řízení i o náhradě nákladů řízení krajský soud.

V. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm bude krajský soud vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), v jeho světle znovu posoudí, která z právních úprav je pro žalobkyni příznivější a zda došlo k promlčení (prekluzi) odpovědnosti za spáchané přestupky. Pokud dospěje k závěru, že nikoliv, bude se zabývat dalšími žalobními námitkami, jimiž se v napadeném rozsudku pro nadbytečnost nezabýval.

[38] Krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu